

“...Lá đổ muôn chiều, ôi lá úa...” dường như người ca sĩ ấy đang trêu ghẹo trái tim đang tổn thương của tôi. Tôi cứ nghĩ vết thương ấy sẽ lành hẳn, nhưng hôm nay, thật nghiệt ngã dòng nhạc vô tình kéo tôi về lại dĩ vãng mà tôi trốn chạy bao nhiêu năm nay.

Lúc tôi là cô bé còn thất bím, tôi có thói quen mê mẩn ngắm nhìn những chiếc lá đầu mùa rơi, rồi nâng niu bỏ vào chiếc lọ để mùa thu mãi mãi ở bên tôi. Năm đó, tôi lại ra chôn cũ tại một công viên nhỏ để chờ những chiếc lá đầu mùa. Tôi mãi mê ngắm một chiếc lá rơi và vội chạy đến nhặt, rồi ôm ấp trong tay như thể sợ nó vụt mất. Bất chợt có tiếng ai đó đang nói sau lưng tôi.

- Cô bé, lại có một chiếc lá rơi sau lưng cô bé, anh nhặt giúp nhé.

Từ ngày đó chúng tôi quen nhau, hai mùa thu qua, chúng tôi bên nhau nhặt những chiếc lá đầu mùa. Anh nói với tôi:

- Mỗi khi thấy lá vàng thì nhớ đến anh nhé, cô bé.

Cho đến một ngày cuối thu, anh đến tìm tôi vội vàng và diễn tả tình cảm của chúng tôi bằng hai chữ “không hợp” rồi anh ra về cũng thật vội vã. Bước chân anh vô tình hay cố ý dẫm lên những xác lá vàng nằm đầu ngõ. Thân xác tôi tựa như những xác lá vàng đó, cùng bị anh dày xéo, cùng bị anh từ chối tình đầu tôi đã trao. Tôi không dám khóc sợ rằng giòng lệ sẽ cuốn đi hình bóng anh trong tôi. Nỗi đau càng nhân lên gấp bội, đau quá, đau như thể nghe được những giọt máu trong tim tôi đang nhỏ.

Ba năm trôi qua, tôi chỉ trông chờ mùa thu đến cũng như ngày đầu tôi gặp anh để chạy ra công viên, ôm chiếc lá đầu mùa để khóc, để chiếc lá ân cần hứng những giọt nước mắt nhớ mong anh. Anh là lá, lá là anh, tôi ôm nó để như thể mình đang dựa vào vai anh khóc cho thỏa lòng mong nhớ. Mùa thu thứ tư lại đến, tôi đã không ghé lại công viên vào ngày chúng tôi quen nhau vì tôi đang ở tiểu bang khác trong lần huân nghệ. Tôi nòn

Mùa Thu Nào

photo by Hoai Nam © 2003 • Ao Trang Calendar

nao, bỗng chồn muốn trở về thành phố Boston, nơi ấy có mùa thu của tôi. Mấy ngày sau, vừa đặt chân xuống sân bay Boston tôi chạy thẳng ra công viên để tìm lại kỷ niệm bằng những chiếc lá đang đưa đang đón chờ tôi. Tôi ngồi trên ghế cạnh gốc cây để theo thói quen chờ lá rụng. Bất chợt, một chiếc lá vô tình khẽ chạm vào tay tôi. Tôi vội tay đón chiếc lá. Nhưng có một bàn tay nhỏ bé cũng chuẩn bị nhặt chiếc lá ấy.

- Cháu thích chiếc lá này.

Tôi ngược nhìn cô bé nhỏ rồi đưa chiếc lá cho cô bé. Bỗng đầu giọng nói thật quen thuộc gọi tên tôi—giọng nói từ lâu tôi mong nhớ:

- Bé Như, có chiếc lá đằng sau bé đó!

Là anh, anh còn nhớ mùa thu của chúng ta? Tôi đứng bật dậy và đưa tay lên ôm ngực. Không biết lúc đó tôi làm vậy để ôm trái tim yếu đuối, tránh cho anh nghe tiếng kêu gào, và nghẹn ngào trong tim tôi mà đã dồn nén bao nhiêu năm nay. Hay tôi muốn cho anh thấy bàn tay tôi đang giữ chiếc lá và là hình bóng anh vẫn còn ấp ủ trong trái tim yếu đuối nhưng chất chứa tình yêu mãnh liệt này. Còn anh dường như chẳng thiết biết hay cảm nhận về điều đó ở tôi, khuôn mặt anh đứng đưng, xa lạ, không nhìn thẳng tôi. Một khoảnh khắc ngắn ngủi đủ làm tôi nghẹn thở vì quá bất ngờ, vì khuôn mặt lạnh lùng đến tàn nhẫn của anh. Rồi động tác của cô bé chụp chiếc lá trên tay tôi làm tôi quay lại nhìn cô bé. Sau đó cô bé nhặt chiếc lá sau lưng, rồi chạy đến bên anh và đưa anh.

- Bé Như tặng Ba.

Trời đất xung quanh tôi như sụp đổ, không gian như ngừng lại vì sợ chỉ cần một tiếng động nhỏ cũng có thể làm vỡ trái tim tôi. Tôi vụt chạy, sau lưng tôi cơn mưa lá cũng đột ngột trút xuống công viên chiều. Tuần sau đó, tôi bỏ thành phố Boston, công viên và mùa thu để đến một thành phố khác. Gia đình tôi ai cũng ngạc nhiên. Tôi ra đi và đưa lý do về cuộc sống và thành phố Boston cũng bằng hai chữ “không hợp...”

Sao Biển
Dorchester, MA